

miske Grunde skal være afskaarne fra at udvikle sig i den for dem naturlige og heldige Retning.

Jeg vil dernæst henvende nogle Bemærkninger til, hvad jeg vil kalde det unge Højre. Jeg ved nok, at den højt-ærede Formand vil holde strengt paa, at vi kun har et konservativt Folkeparti her i Tinget og ikke noget Højreparti. Jeg sagde heller ikke noget om et Højreparti, men der er et ungt Højre, en højre Fløj af det konservative Folkeparti, der efterhaanden har gjort sig gældende. De Mænd, der tidligere særprægede det konservative Folkeparti, Mænd som Godsejer Johan Knudsen, Redaktør Asger Karstensen og Professor Birck, er jo drevne ud af Partiet til Fordel for yngre Kræfter som de ærede Medlemmer, d'Hrr. Holstein, Drachmann, Sven, Pürschel, og lad os tage den evigunge Hr. Harboe med ogsaa. Det er øjensynligt dem, der siden den 26. April har præget eller villet præge det konservative Folkeparti, og man kan vist gerne sige, at siden de er kommet ind i Partiet, er der meget lidt af det konservative tilbage og slet intet af det folkelige; det er i Virkeligheden gaaet sammen med de Mænd, som er drevne ud af Partiet. Det er, som om det, vi i gamle Dage kaldte det unge Højre, har listet sig ind og har skubbet de konservative, folkelige Medlemmer ud for at tage deres Plads. Nu ser jeg ganske vist, at det konservative Parti har Opmærksomheden henvendt derpaa, for i Udtalelsen fra Landsraadmødet forleden skriver man, at Ungdommen er blevet saa lebendig her i Landet; den er grebet af en slem Syge: Der gaar „Farsoter gennem Landene og denne Gang af aandelig Art, Farsoter, som ytrer sig i moralsk Slaphed overfor alle det daglige Livs Pligter. Den opvoksende Ungdom maa værnes mod denne Smittefare, blandt andet ogsaa gennem Skolen. Denne maa derfor bygges paa folkeligt og kristeligt Grundlag“. Da nu de unge Højremænd ikke har kunnet faa Gavn af denne Skole paa folkeligt og kristeligt Grundlag, er de naturligvis blevet saa lebendige, som de er, og har derfor drevet de egentlig folkelige og konservative Medlemmer ud af Partiet. Men nu har Partiet opdaget det, og det vil saa sørge for, at der i Fremtiden opvokser en Ungdom, der ikke skal lege Himmelspræt med de folkelige og konservative Værdier. Det er naturligvis meget godt.

Jeg skal imidlertid gøre et Par Bemærkninger til de yngre Medlemmer af

det konservative Folkeparti og da først sige til den evig unge, det ærede Medlem Hr. Harboe, at han ikke i saa høj Grad, som han har for Skik at gøre, bør opkaste sig til Dommer her i Tinget. Det ærede Medlem kommer undertiden farende herind i Tinget — det er ikke tidt, vi ser ham, men naar han endelig kommer her og opdager, at der er en Dumhed, som ikke er sagt, farer han i stor Hast op paa Talerstolen og afleverer den. Han siger gerne, at han har en hel Del at skulle have sagt; man har næsten Indtryk af, at han har købt Sjælland og ligger i Underhandlinger om Fyn. Undertiden peger han paa en Mappe, der ligger paa hans Plads, og siger, at deri ligger en Masse Beviser, som nok skal klare, hvad han siger. Saaledes gjorde han i Fjor, da han talte om de mange Beviser, han havde for, at der var begaaet Uregelmæssigheder ved Uddelingen af Arbejdsløshedsunderstøttelser. Men det viser sig i Regelen, at der er ingenting i Mappen, den er ganske tom. Naar vi skal til at undersøge, hvad det egentlig er, det ærede Medlem har paa Hjerte, er det ikke ret meget. Han optraadte overfor det ærede Medlem Hr. J. P. Nielsen, som havde brugt Udtrykket Rumlerier om den Bevægelse, der er oppe for at flytte vor nationale Grænse mod Syd, og kaldte det en Usømmelighed af første Rang. Jeg ved ikke, med hvilken Ret. Skulde jeg tænke mig noget, der svarede til et saadant Udtryk, maatte jeg ubetinget tænke paa det ærede Medlems Tale ved Vedtagelsen af Loven om Genforeningen med de sønderjydske Landsdele. Den Tale var en ren Usømmelighed og burde ikke være holdt, og naar det ærede Medlem vil optræde som Smagsdommer, forekommer det mig, at han først og fremmest skulde tænke paa sig selv og sørge for at optræde mere korrekt, end han gør. Jeg ved ikke, om det ærede Medlem nogen Sinde har talt i Højesteret, men hvis han har det, maa jeg antage, at han har opdaget, at hvis han taler i den Tone der, som han taler i her, vil han tabe alle sine Sager. Jeg synes derfor, det vilde være heldigt, om det ærede Medlem vilde anvende en nok saa urban Tone ved Forhandlinger her i Tinget.

Det ærede Medlem Hr. Pürschel henvendte en Række Bemærkninger til mig og sagde bl. a., at jeg efter hans Mening ikke burde have deltaget i Festen paa Dybbøl Banker. Jeg skal da gøre det ærede Medlem bekendt med, hvorfor jeg deltog i Festen. Det gjorde jeg, fordi